

El senyor Joan Peytaví Deixona és natural de Forques, vila de set-cents habitants situada a la plana del Rosselló, a la vora ja del veí Vallespir. Per bé que, com sol passar als pobles petits, va nèixer a la capital comarcal i departamental, Perpinyà, l'any 1968.

Va cursar els seus estudis universitaris a Perpinyà, i obtingué la *licence d'enseignement* d'història el 1988 i la *maîtrise* el 1990, per la Universitat de Montpeller III- Paul Valéry. Així mateix, el 1992 obtingué el diploma d'estudis avançats (DEA) d'estudis catalans per la Universitat de Perpinyà, i es doctorà a la mateixa universitat l'any 2002, amb la tesi *Antroponímia, poblament i immigració a la Catalunya moderna: De la identitat patronímica als comtats catalans (s. XVI-XVIII)*, dirigida pels doctors Jordi Costa i Ramon Sala.

Joan Peytaví, que reparteix la seva tasca professional i de recerca entre el Liceu Déodat de Severac de Ceret, com a professor de batxillerat, i la Universitat de Perpinyà, ha dedicat la seva activitat investigadora als estudis sobre la família, la demografia històrica, la toponímia i l'antroponímia, l'edició filològica de textos, la dialectologia i la sociolingüística.

Entre les seves publicacions, cal destacar:

— *La família nord-catalana: Matrimonis i patrimonis (s. XVI-XVIII)*, Trabucaire, Perpinyà, 1996, 187 p.

— *Catalans i occitans a la Catalunya del Nord moderna (comtats de Rosselló i Cerdanya, s. XVI-XVII)*, presentació històrica i transcripció del fogatge català de 1553, del registre de la taxa del Batalló de 1643 i de les dues llistes dels immigrants occitans de 1542-1543 i 1637, a la zona de la Catalunya del Nord, Fundació Salvador Vives Casajuana, Barcelona, 2004, 2 v., 421 p. i 443 p., respectivament.

— *El manual de 1700 de Jaume Esteve, notari de Perpinyà*, Fundació Noguera, Barcelona, 2004, 679 p., «Acta Notariorum Cataloniae».

— La col·laboració per Catalunya del Nord a *Topònims catalans, etimologia i pronúncia*, de Josep Moran, Mar Batlle, Joan Anton Rabella, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Barcelona, 2002, 193 p., «Biblioteca Serra d'Or», núm. 285.

— «Les migracions d'occitans vers la Catalunya en l'època moderna», a *Càtars i trobadors: Catalunya i Occitània: renaixença i futur*, Museu d'Història de Catalunya (abril-juliol 2003), Barcelona, 2003, p. 170-185.

— «Evolució demogràfica i catalanitat a la Catalunya del Nord contemporània: una reflexió actual sobre clixés i realitats», *Serra d'Or* (2003), p. 36-41.

— «Els noms de família a la muntanya nord-catalana del segle XVIII. Elements per a una geografia dels patrònims», *Études Roussillonnaises* [Canet de Rosselló], núm. xvii (1999), p. 77-95.

En procés:

— *Antroponímia, poblament i immigració a la Catalunya moderna: De la identitat patronímica als comtats catalans (s. XVI-XVIII)*, Barcelona, tesi de doctorat, d'un es 700 p. + CD-ROM.

— «Perpignan, la “cataloccitane”, brève histoire de l'apport démographique occitan en Catalogne: l'exemple de Perpignan», participació en l'obra col·lectiva sobre la història de Perpinyà, *Perpignan, une et plurielle*, 15 p., publicada a Edicions del Tra-bucaire.

Ultra les publicacions i la participació en nombrosos col·loquis, congressos i reunions científiques, Joan Peytaví realitza també una important tasca de divulgació al seu territori amb nombroses xerrades i conferències, així com amb articles que sovintegen les publicacions locals, com és el cas de l'*Almanach du Catalan*. Pertany, a més, a diverses associacions, tant de caràcter científic com de militància lingüística: és membre de l'Institut Catalan de Recherche en Sciences Sociales (ICRESS), en tant que doctorand i docent (1998-2002), en tant que doctor i docent després de 2002; membre i *co-animateur* del Comité de Lecture des *Études Roussillonnaises*, de Canet de Rosselló, després de 2000; membre de l'Associació per l'Ensenyament en Català (APLEC), associació de docents de català, a Perpinyà, des de 1994; membre patró de la Fundació Universitat Catalana d'Estiu, en tant que representant de la federació per la defensa de la llengua i de la cultura catalanes, federació d'entitats culturals nord-catalanes, des de 1995; membre de la Societat d'Onomàstica de Barcelona, des de 1992; membre de la Societat Catalana de Genealogia de Barcelona, des de 2000, i membre número 48.135 d'Òmnium Cultural.

Ha col·laborat a més, en els darrers anys, amb nombroses activitats de l'Institut d'Estudis Catalans, especialment amb la Secció Filològica i amb l'Oficina d'Onomàstica.

Des d'una òptica més impressionista, i per tal de donar una visió més real i menys acadèmica de la persona en qüestió, direm que Joan Peytaví pertany a una generació que ja ha estat esquerada en francès. Tanmateix, criat en un poble i en família de vinyaters

—encara fa vi—, ha tingut accés a un català no interferit, que és el seu, i que ja no abunda a terres del nord, si més no entre gent de la seva edat i amb el seu nivell d'estudis. Persona afable i diligent en la feina, té una gran capacitat i disposició per al treball en grup, la qual cosa és un bon complement de la seva sòlida formació acadèmica. D'altra banda, és una persona no sectària, ben relacionada, connectada i implicada amb els moviments culturals i cívics de la Catalunya del Nord, que ha demostrat un compromís ferm amb la seva llengua i el seu país. A tall d'anècdota, entre l'escassa canalla de Forques i per primer cop en molts anys, s'hi torna a sentir el català: són, evidentment, els dos fills de Joan Peytaví i Deixona.

Text llegit pel senyor Ramon Sistac i Vicén en el Ple del dia 13 de desembre de 2004

Modest Prats i Domingo

El senyor Modest Prats i Domingo encarna la imatge que molts que estimem l'Institut d'Estudis Catalans voldríem que retratés tots els seus membres i, més concretament, sobretot els qui, per raons professionals, comparteixen la recerca i la docència. I això, en una persona que vingué al món amb un naixement tràgic el 1936, per tal com, al mateix inici de la seva vida, restava orfe de pare. Una persona que, de resultes de les circumstàncies, formà una mena d'unió personal amb la seva mare, la qual l'ha acompanyat, ella sí, fins a una edat provecta, i s'ha desviscut per facilitar-li la vida d'estudi i d'actuació que jo ara em proposo de compendiar.

Voldria subratllar les quatre dimensions que em semblen requisits obligats per a arrodonir la imatge d'un membre de l'Institut: la formació, la recerca, l'ensenyament i la projecció social, i com aquestes dimensions es troben en la vida de Modest Prats.

1) La formació. La trajectòria vital de Modest Prats fou vertebrada per la carrera eclesiàstica, que l'ocupà, al seminari de Girona, dels deu als vint-i-dos anys. La institució no s'escapava de la grisor de la llarga i penosa dictadura. Fou ordenat sacerdot el